

*Látogatóban a kilencvenedik születésnapjára készülő
dr. Boross Péternél, Magyarország egykori miniszterelnökénél*

„Én magamban hordozom családi környezetemből, a katonaiskolai múltból azokat az eszményeket, amelyek a hazához kötnek, és azokat az erkölcsi parancsokat, amelyeket feltétlenül betartandónak tartok. Ennyi az életem summázata.”

DR. BOROSS PÉTER

Néhány hónapja költözött irodája a VERITAS Történetkutató Intézet Duna-parti székházába, s csupán egyetlen kép uralja a falat: Antall József portréja. A színes fotó a még egészséges államférfit ábrázolja, aki már évtizedekkel ezelőtt is barátjának tekintette dr. Boross Pétert.

A nagybajomi születésű, kilencvenesztendős pályatárs nem gondolta, hogy valaha kormánytag, majd kétszázötvenhat napig miniszterelnök lesz. Olykor rá-rápillant barátja fényképére, és elégedetten summázza: a szövetség, melyet vele kötött, halálával sem szűnt meg. „Megérdemli, hogy a közelemben legyen” – jegyzi meg.

A szolid elegancia uralta irodában kávé mellett eredünk a múltó idő nyomába. Emberek, események, kapcsolatok elevenednek meg. A hajdani kormányfő tekintete olykor a messzibe réved, s elharapja a szót; a csak neki szóló, személyes vallomást nem osztja meg senkivel. Örökre az övé marad.

Az újságíró pedig – aki földije –, s akivel régóta pertuban van, nem erőszakoskodik, mert tiszteletben tartja interjúalánya szándékát. Füstkarikák tánca közepette hallgatja hol tűzzel, hol méla melankóliával megidézett emlékeit, és sűrűn jegyzeteli családi históriáját, közéleti történeteit, kételyeit, bölcs meglátásait. Falusi és városi életről, iskolákról, tanárokról, szökésről, kiteljesedésről; de szó kerül olvasmányokról, irodalmi vonatkozásokról, és őszintén vall istenhitéről, kegyelemről, örömről, fájdalomról, gyászról és elmúlásról is.

Dr. Boross Péter, az egykori kaposvári Somssichos diák, a jogász végzettségű, vendéglátóipari szakemberből politikussá lett államférfi a rendszerváltozás és az azt követő évek nagy tanúja, aki 1990-ben békés nyugdíjas évekre készült, ám a miniszterelnök felkérésére igent mondott. Annak ellenére is, hogy felesége, Ilona lelkére kötötte, amikor Antallhoz indult: el ne vállalj semmit!

Szeretettel mesél szülőfalujáról, s tudatosan keresi a somogyi jellegzetességeket, hiszen élete példa rá: a somogyiség létező, érzelmvilágot meghatározó tényező. Memoár- vagy önéletrajz-írásra nem készül. Azt mondja, túl türelmetlen már, ami az öregkor velejárója. Szóban viszont szívesen megosztja történeteit a hozzá közelállókkal. Irodájában általában hetente két alkalommal jelenik meg, hogy előre egyeztetett időpontban találkozzon látogatóival. Beszélni, beszélgetni mindig szeretett. Több eseményen is szívesen részt venne, ám olykor titkárnőjének, Gabinak – aki közel harminc éve amolyan „személye körüli miniszterként” van jelen életében, hogy koordinálja munkáját – kell szembeszegülni vele, mondván, több pihenésre lenne